

Sannheten om Rødhette

Sannheten om Rødhette

Weinstein-brødrene kaster seg over animasjonsfilmen og ender opp med en kreativ og god historie, men dårlig animasjon.

Hoodwinked!

Cory Edwards, Todd Edwards, Tony Leech
The Weinstein Company, Kanbar Entertainment
2005

Sandrew Metronome

16:9 (1,78:1)

Dolby Digital 5.1, DTS

77 min.

2

4

You?ve been Hoodwinked, baby!

Du kjenner historien. Den intetanende småjenta skal besøke bestemora, og blir overrasket av den sultne ulven og reddet av en tømmerhugger. En opplagt sak - open & shut - men så dukker froskeadvokaten Flippers opp og begynner å rote i materien. Ingenting er som man først antar.

Sannheten om Rødhette byr på fire forskjellige vinklinger på den trøtte historien om den uskyldige jenta som besøker bestemoren. Men som du kanskje gjetter, er ingenting i denne historien enkelt, og det er opp til Flippers å bringe sannheten for en dag. En godterityv herjer skogen og det ser ut til at bestemor er neste offer på lista. Rødhette setter ut for å redde de gamle oppskriftene, men så? du vet «å så store hender du har», «å så store ører du har», bla, bla.

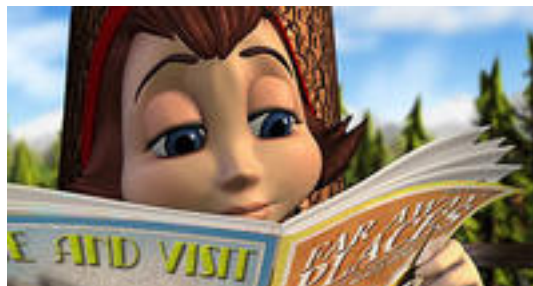

Det er nok av overraskelser underveis; ulven er ikke den du venter, tømmerhoggeren er helt sikkert ikke den du venter og bestemor er i hvert fall ikke som forventet. Manuset er godt og det er mange morsomme hendelser i løpet av de fire versjonene som serveres. Vi møter en rekke bifigurer som byr på mange oppsiktsvekkende personlighetstrekk. Mine favoritter er den gamle, syngende geitebukken Japeth og det hyperaktive ekornet Twitchy.

Sannheten om Rødhette skiller seg ut i fra den store hopen av amerikanske 3d-dataanimasjoner vi har blitt møtt med de siste årene. Filmen er i stor grad dialogdrevet og hovedvekten av humoren er relativt avansert - forvent ikke *Curb your enthusiasm* - men humoren, utover de visuelle gagsene, flyr høyt over hodene på de

fleste 7-åringer. Ved å fortelle historien fra ulike vinklinger, fører det til mange hopp i tidslinjen, mens de fleste animasjonsfilmer for barn forteller historiene rett frem. Rødhette er rett og slett litt smartere enn de fleste andre animerte langfilmer fra Hollywood.

Musikken er oppdatert til å passe en mer voksen målgruppe. Og til en stor grad passer musikken godt til å bygge opp under historien og stemningen. Medmanusforfatter og -regissør Todd Edwards er komponist og glimter virkelig til da Rødhette møter den syngende geita. Hans gale hillbilly twang er verdt hele filmen.

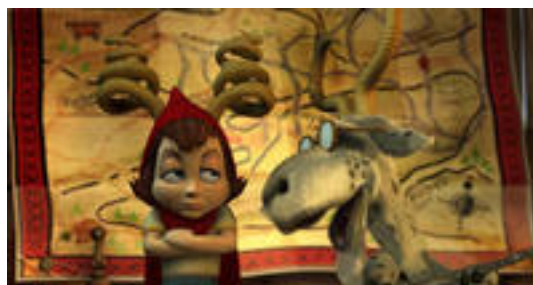
Animasjonen er filmens svakeste side. Filmskaperne hevder på kommentarsporet at det er et bevisst valg å unngå Pixars realistiske animasjon og at de heller forsøker å gjenskape følelsen fra klassisk stop-motion animasjon med 3d-dataanimasjon. Resultatet er langt i fra det beste av to verdener. Karakterene flyter av gårde som om de ikke har egenvekt og bevegelsene er enten hakkete eller seige. Gåsyklusene ser ut til å være hentet fra dataspill hvor karakterene ofte ikke ser ut til å forhold seg til omgivelsene. Resultatet er langt fra den klassiske animasjonen til Ray Harryhausen, Ivo Caprino eller Nick Park.

Sannheten om Rødhette er en småskalaproduksjon sammenliknet med Pixars og DreamWorks? storfilmer. Riktignok har Edwards-brødrene fått med seg Weinstein-brødrene underveis i produksjonen, men filmen har alle trekkene til en lavbudsjettfilm, hvor de manglende tekniske finurlighetene veies opp av kreativ historiefortelling. Resultatet er noe av det samme som vi så med den danske produksjonen

Terkel i knipe, hvor det tekniske kommer i annen rekke og hvor manuset løftes frem som filmens styrke.

Som alltid er det store navn på skuespillerlista. Glenn Close og Jim Belushi rager høyest som bestemor og tømmerhuggeren, mens Anne Hathaway gjør en tilbakelent og selvsikker Rødhette. I den norske versjonen er det Henriette Steenstrup som imponerer mest i hovedrollen, mens Kjetil & Kjartan gjør mindre gode innsatser som tømmerhoggeren og ulven.

Sannheten om Rødhette er en underholdende animasjonsfilm og blant øvrige storproduksjoner fra Hollywood skiller filmen seg ut i positiv retning. Teknisk sett imponerer ikke filmen, men gjennom kløkt og spenst byr filmen på mange morsomme øyeblikk.

Utgivelsen:

Rødhette ser og høres bra ut på denne utgivelsen. Bildet presenteres i anamorfisk 16:9-format og er fritt for skjemmende komprimeringsfeil. Bildet er skarpt og fargegjengivelsen er god. Også lydsiden imponerer. Hvis du ser filmen med originalt lydspor får du valget mellom Dolby Digital 5.1 eller DTS, men det norske lydsporet kun er å høre i Dolby Digital 5.1.

Ekstramaterialet er mer på det jevne. En dokumentar gir et visst innblikk i produksjonsprosessen, men går aldri i dybden. Kommentarsporet med brødrene Edwards og medregissør Tony Leech er bedre. Filmskaperne skrider til verket med en smittende entusiasme som gjenspeiler energien i filmen.

Samlet sett en måtelig god utgivelse av en underholdende film.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 19.10.06

Anmeldelsen presenteres i samarbeid med [Hjemmekinoguiden DVDnett.no](http://Hjemmekinoguiden.DVDnett.no)

Takk til Sandrew Metronome for anmeldereksemplar.

Ja
[Hoodwinked cover](#);